

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

25 септември 2014 година *

„Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Произхождащ от Германия документ в рамките на процедурата EU Pilot — Член 4, параграфи 4 и 5 — Член 4, параграф 2, трето тире — Отказ да бъде предоставен достъп — Съществено процесуално нарушение — Задължение за конкретна и индивидуална проверка — Частичен достъп — По-висш обществен интерес“

По дело T-669/11

Darius Nicolai Spirlea и **Mihaela Spirlea**, с местожителство в Капецано Пианоре (Италия), за които се явяват първоначално V. Foerster и T. Pahl, впоследствие V. Foerster и E. George, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват P. Costa de Oliveira и H. Kraemer, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на решението на Комисията от 9 ноември 2011 г., с което на жалбоподателите се отказва достъп до становището, представено на 7 юли 2011 г. от Федерална република Германия на Комисията в рамките на процедурата EU Pilot 2070/11/SNCO,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, M. Кънчева (докладчик) и C. Wetter, съдии,

секретар: K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 март 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

Правна уредба

По достъпа до документи

- 1 Член 15, параграф 3 ДФЕС предвижда:

„Всеки гражданин на Съюза, както и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или има седалище според устройствения му акт в държава членка, има право на достъп до документите на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, независимо от вида на техния носител, при спазване на принципите и условията, които следва да бъдат определени в съответствие с настоящия параграф.

Общите принципи и ограничения, основани на публичния или личния интерес, които регламентират упражняването на правото на достъп до документите, се определят чрез регламенти от Европейския парламент и Съвета, като действат в съответствие с обикновената законодателна процедурата.

Всяка институция, орган, служба или агенция гарантира прозрачността на работата си и изготвя свой процедурен правилник със специфични разпоредби, отнасящи се до достъпа до нейните документи, в съответствие с регламентите, посочени във втора алинея. [...]“.

- 2 Член 42 от Хартата на основните права на Европейския съюз, озаглавен „Право на достъп до документи“, гласи:

„Всеки гражданин на Съюза, както и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава в държава членка или има там седалище според устройствения му акт, има право на достъп до документите на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, независимо от вида на техния носител“.

- 3 Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) определя принципите, условията и ограниченията на правото на достъп до документите на тези институции, предвидено в член [15 ДФЕС].

- 4 Съображения 4 и 11 от Регламент № 1049/2001 гласят:

„(4) Настоящият регламент цели да [придаде възможно най-широко действие] на правото на публичен достъп до документите и да установи основните принципи и ограничения съгласно член 255, параграф 2 от Договора за ЕО.

[...]

(11) По принцип до всички документи на институциите следва да бъде осигурен публичен достъп. Въпреки това следва да се защитават някои публични и частни интереси, като се използва режимът на изключенията. На институциите следва да бъде предоставена възможност да защитят своите вътрешни консултации и преговори, когато това е необходимо предвид запазване на възможност за изпълнение на задачите им. При оценка

на изключенията институциите следва да отчитат принципите на законодателството на Общността по отношение на защитата на личните данни във всички области на дейност на Съюза“.

5 Член 1 от Регламент № 1049/2001 предвижда:

„Целта на настоящия регламент е:

- а) да определи принципите, условията и границите, на базата на съображения за обществен или частен интерес, които регулират правото на достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (наричани по-долу „институциите“), [предвидено] в член 255 от Договора за ЕО, с цел гарантиране на възможно най-широк достъп до документите;
- б) да установи правилата, гарантиращи възможно най-лесно упражняване на това право; и
- в) да насърчава добрите административни практики относно достъпа до документи“.

6 Член 2 от Регламент № 1049/2001 гласи:

„1. Всеки гражданин на Съюза и всяко физическо или юридическо лице, пребиваващо или чието седалище според учредителния акт е в държава членка, има право на достъп до документите на институциите, при условие че са спазени принципите, условията и ограниченията, определени в настоящия регламент.

[...]

3. Настоящият регламент се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз.

[...]“.

7 Член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 предвижда:

„Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на:

[...]

— целите на дейности по инспектиране, разследване и одит,

освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ“.

8 Член 4, параграфи 4—6 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 предвижда:

„4. По отношение на документи на трета страна институцията се консултира с третата страна, за да определи дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в параграф 1 или 2, освен ако не става ясно, че документът се оповестява или не.

5. Една държава членка може да поиска от институцията да не оповестява документ, издаден от тази държава, без да има предварителното ѝ съгласие.

6. Ако само част от искания документ е обект на едно или няколко от горепосочените изключения, останалите части на документа се [оповестяват]“.

По процедурата EU Pilot

- 9 Процедурата EU Pilot е процедура за сътрудничество между Европейската комисия и държавите членки, позволяваща да се проверява дали правото на ЕС се спазва и прилага правилно в същите. Нейната цел се изразява в преодоляването по ефективен начин на евентуални нарушения на правото на ЕС, избягвайки, доколкото е възможно, формалното образуване на производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка в съответствие с член 258 ДФЕС.
- 10 Оперативните аспекти на процедурата EU Pilot на първо време са описани в съобщението на Комисията от 5 септември 2007 г., озаглавено „Европа на резултатите — прилагане на правото на общността“ (COM(2007) 502 окончателен). По-специално точка 2.2 от това съобщение, озаглавена „Подобряване на методите на работа“, предвижда следното:

„[...] Понастоящем всички изпратени до Комисията запитвания и жалби, свързани с правилното прилагане на правото на Общността, ще продължат да бъдат регистрирани и удостоверявани с обратна разписка [...]. Въпросите, за които се налага[т] пояснения на фактическата или правна[та] позиция на държава членка, ще се прехвърлят на държавата членка [...], държавата членка разполага с кратък срок, в който да предостави необходимите пояснения, информация и разрешения пряко на съответните граждани и фирми и да информира Комисията. Когато въпросът е свързан с нарушение на правото на Общността, държавите членки следва да поправят нарушението или да предложат средства за неговото поправяне в рамките на установените срокове. Ако не бъде предложено решение, Комисията ще поеме случая, като пристъпи към по-нататъшни действия, включително чрез процедура за нарушение, в съответствие със съществуващата практика. [...] Крайният резултат от случаите ще се регистрира, за да може да се отчитат ефикасността и последващите действия, включително регистрирането и откриването на процедура за нарушение. Отчитането ще служи за установяване на количеството, естеството и тежестта на нерешените проблеми, като ще се посочва дали са необходими допълнителни специфични механизми за решаване на проблеми, или по-адаптирани секторни инициативи. Всички тези мерки следва да съдействат за намаляването на броя на процедурите за нарушение и да подобрят ефикасността на управлението им. Комисията предлага пилотен проект, включващ няколко държави членки през 2008 г., който след оценката на действието му през първата година [може да] бъде разширен до всички държави членки [...]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 11 Жалбоподателите, Darius Nicolai Spirlea и Mihaela Spirlea, са родители на починало през август 2010 г. дете, като твърдяната причина за смъртта е терапевтично лечение въз основа на автоложни стволови клетки, което му е приложено в частна клиника, установена в Дюселдорф (Германия) (наричана по-нататък „частната клиника“).
- 12 С писмо от 8 март 2011 г. жалбоподателите подават до генерална дирекция (ГД) „Здравеопазване“ на Европейската комисия жалба, в която поддържат по същество, че частната клиника е могла да осъществява терапевтичните си дейности вследствие на бездействието на германските органи, които по този начин са нарушили разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1394/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно лекарствените продукти за модерна терапия и за изменение на Директива 2001/83/ЕО и на Регламент (ЕО) № 726/2004 (ОВ L 324, стр. 121).

- 13 Въз основа на тази жалба Комисията започва процедура EU Pilot под номер 2070/11/SNCO и се свързва с германските органи, за да провери доколко описаните от жалбоподателите събития относно практиката на частната клиника могат да нарушат Регламент № 1394/2007.
- 14 На 10 май и 10 октомври 2011 г. Комисията отправя до Федерална република Германия две искания за информация, на които последната отговаря съответно на 7 юли и на 4 ноември 2011 г.
- 15 На 11 август 2011 г. жалбоподателите искат достъп съгласно Регламент № 1049/2001 до сведения относно разглеждането на жалбата. По-конкретно те искат да консултират становището, представено от Федерална република Германия на 7 юли 2011 г. (наричано по-нататък „спорният документ“).
- 16 На 12 август 2011 г. Комисията уведомява германските органи за заявлението на жалбоподателите за достъп до спорния документ.
- 17 На 19 август 2011 г. Федерална република Германия уведомява Комисията, че се противопоставя на предоставянето на достъп до спорния документ въз основа на изключенията, свързани, от една страна, със защитата на международните отношения, предвидена в член 4, параграф 1, буква а), трето тире от Регламент № 1049/2001, и от друга страна, със защитата на целите на дейности по разследване, предвидена в член 4, параграф 2, трето тире от същия регламент.
- 18 На 22 септември 2011 г. Комисията отказва да уважи искането на жалбоподателите за достъп до спорния документ.
- 19 На 27 септември 2011 г. жалбоподателите внасят в Комисията потвърждение на заявлението в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.
- 20 На 9 ноември 2011 г. Комисията потвърждава предходното си решение, като отказва да предостави на жалбоподателите достъп до спорния документ на основание член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 във връзка с член 4, параграф 2, трето тире от същия регламент (наричано по-нататък „обжалваното решение“).
- 21 Най-напред Комисията обяснява, че след консултация с германските органи същите са се противопоставили на оповестяването на посочения документ, посочвайки по-специално предвиденото в Регламент № 1049/2001 изключение относно защитата на разследванията. По нататък тя отбелязва, че тъй като на пръв поглед тези мотиви са изтъкнати основателно, тя следва да откаже достъп до спорния документ по силата на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001. Освен това тя приема, че в случая не е възможен частичен достъп до спорния документ в съответствие с член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001. Накрая тя констатира, че не е налице по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, който да обоснове оповестяването на посочения документ.
- 22 На 27 септември 2012 г. Комисията уведомява жалбоподателите, че процедурата EU Pilot 2070/11/SNCO е окончателно приключена.

Производство и искания на страните

- 23 На 27 декември 2011 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

- 24 След частичното обновяване на състава на Общия съд съдията докладчик е включен в осми състав, на който вследствие на това е разпределено настоящото дело.
- 25 С определение от 3 февруари 2014 г. Общият съд на основание член 65, буква б), член 66, параграф 1 и член 67, параграф 3, трета алинея от своя процедурен правилник разпорежда на Комисията да представи спорния документ, като посочва, че той няма да бъде предоставен на жалбоподателите в рамките на настоящото производство. Това искане е изпълнено от Комисията в определения срок.
- 26 На 4 февруари 2014 г. в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, Общият съд приканва жалбоподателите и Комисията да представят становища относно последиците за разрешаването на настоящия спор, които следва да се изведат от Решение на Съда от 21 юни 2012 г. по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия (C-135/11 P). Страните изпълняват това искане в определения срок.
- 27 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството.
- 28 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 6 март 2014 г.
- 29 Жалбоподателите искат от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 30 Комисията иска от Общия съд:
- да отхвърли жалбата като неоснователна,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

- 31 По същество жалбоподателите изтъкват три правни основания, свързани съответно със съществено процесуално нарушение и нарушение на задължението за мотивиране, с нарушение на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и с нарушение на член 4, параграф 6 от посочения регламент.

По първото правно основание: съществено процесуално нарушение и нарушение на задължението за мотивиране

Доводи на страните

- 32 По същество жалбоподателите упрекуват Комисията, че в обжалваното решение е приела, че само противопоставянето от Федерална република Германия на оповестяването на спорния документ е достатъчно за отхвърляне на заявлението им за достъп в съответствие с Регламент № 1049/2001. В това отношение те изтъкват, че Комисията е допуснала множество грешки при разглеждането на заявлението им за достъп и че тя не е изложила пълни мотиви в обжалваното решение.

- 33 Най-напред жалбоподателите изтъкват, че когато става въпрос за заявление за достъп до документ, произхождащ от държава членка, както е в настоящия случай, член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 предоставя на Комисията свобода на преценка във връзка с прилагането на предвидените в параграфи 1 и 2 от същата разпоредба изключения. Така Комисията не била длъжна незабавно да се консултира относно достъпа със съответната държава членка, ако е ясно, че разглежданият документ трябва да се оповести. В случая жалбоподателите отбелязват, че нищо в обжалваното решение не позволява да се приеме, че такова право на преценка е било упражнено от Комисията по отношение на заявлението им за достъп.
- 34 По-нататък жалбоподателите поддържат, че дори след консултацията с Федерална република Германия по член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 Комисията е трябвало да направи задълбочена проверка дали фактите и мотивите срещу оповестяването на спорния документ са посочени от държавата членка с основание. Според тях Комисията трябва да провери не само дали посочената държава членка формално е мотивирала противопоставянето си, но и дали мотивите са свързани с изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001, като прецени *in concreto* дали посочените изключения и мотиви са приложими спрямо спорния документ.
- 35 Освен това жалбоподателите упрекуват Комисията, че е подканила Федерална република Германия да се позове на изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001. Всъщност те смятат, че за да избегне достъпа на жалбоподателите до спорния документ, Комисията директно е наредила на държавата членка да се противопостави и че дори ѝ е дала указания за начина, по който да се позове на изключенията по Регламент № 1049/2001. Такъв подход обаче противоречал на целта на посочения регламент, а именно откритост и обективност на решенията на институциите на Европейския съюз.
- 36 В допълнение, жалбоподателите твърдят, че Комисията е нарушила принципа на равни процесуални възможности и правото на изслушване в рамките на процедурата, довела до приемането на обжалваното решение. Те отбелязват, че Федерална република Германия е била уведомена за изложените от тях мотиви в подкрепа на заявлението им за достъп, докато те самите не са били уведомени за мотивите на посочената държава членка да се противопостави на оповестяването на спорния документ. При тези обстоятелства те не могли да вземат отношение по основателността на противопоставянето на тази държава членка с оглед на предвидените в член 4 от Регламент № 1049/2001 изключения. Накрая те смятат, че като страни по процедурата по смисъла на посочения регламент е следвало да получат достъп до отговора на Федерална република Германия.
- 37 Накрая, жалбоподателите поддържат, че Комисията неправилно е разширила приложното поле на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, така че да включва „германските органи“, докато единственият валиден партньор на Комисията в рамките на посочения член е „Федерална република Германия“.
- 38 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

- 39 В рамките на първото правно основание жалбоподателите по същество посочват две оплаквания, изведени съответно от съществено процесуално нарушение във връзка по-специално с член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001 и от нарушение на задължението за мотивиране.

– Предварителни бележки

- 40 Най-напред следва да се припомни, че видно от съображение 4 и от член 1 от Регламент № 1049/2001, същият цели да предостави възможно най-широко право на публичен достъп до документите на институциите (Решение на Съда от 1 юли 2008 г. по дело Швеция и Turco/Съвет, C-39/05 P и C-52/05 P, Сборник, стр. I-4723, точка 33 и Решение на Общия съд от 3 октомври 2012 г. по дело Jurašinić/Съвет, T-63/10, точка 28). По силата на член 2, параграф 3 от посочения регламент това право обхваща не само документите, изготвени от институцията, но и тези, получени от нея от трети лица, сред които са държавите членки, както изрично е уточнено в член 3, буква б) от същия регламент.
- 41 За това право обаче съществуват определени ограничения, основани на съображения от обществен или частен интерес (Решение на Съда от 1 февруари 2007 г. по дело Sison/Съвет, C-266/05 P, Сборник, стр. I-1233, точка 62 и Решение по дело Jurašinić/Съвет, посочено по-горе, точка 29). По-специално член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 гласи, че държава членка може да поиска от институцията да не оповестява документ, произхождащ от тази държава, без да има предварителното ѝ съгласие (Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 50).
- 42 В конкретния случай Федерална република Германия е упражнила възможността, предоставена ѝ с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, и е поискала от Комисията да не оповестява становището, което ѝ е изпратила на 7 юли 2011 г. в рамките на процедурата EU Pilot 2070/11/SNCO. Тази държава членка основава своето противопоставяне по-специално на изключението относно дейностите по разследване, предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от посочения регламент. Поради това в обжалваното решение Комисията е основала отказа си да предостави достъп до спорния документ на изразеното от германските органи противопоставяне по силата на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.
- 43 В това отношение следва да се отбележи, че в Решение от 18 декември 2007 г. по дело Швеция/Комисия (C-64/05 P, Сборник, стр. I-11389) и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, Съдът вече е имал възможност да уточни значението на противопоставянето, направено от държава членка въз основа на посочената разпоредба.
- 44 В това отношение Съдът подчертава, че член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 има процесуален характер, тъй като се ограничава до това да предвиди изискване за предварително съгласие на съответната държава членка, когато последната е направила конкретно искане в този смисъл, и се отнася до процеса на вземане на решение от Съюза (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точки 78 и 81 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 53).
- 45 За разлика от член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, който, когато става въпрос за документи, произхождащи от трети страни, дава на последните единствено правото съответната институция да се консултира с тях във връзка с прилагането на някое от изключенията, предвидени в същия член 4, параграфи 1 и 2, то параграф 5 от посочения член издига предварителното съгласие на държавата членка в необходимо условие за оповестяването на документ, произхождащ от нея, ако тази държава членка поиска това (Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 54).
- 46 Така Съдът е приел, че когато държава членка е упражнила предоставената ѝ от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 възможност да поиска произхождащ от тази държава конкретен документ да не се оповестява без предварителното ѝ съгласие, евентуалното оповестяване на този документ от институцията изисква предварителното получаване на

- съгласие от посочената държава членка (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 50 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 55).
- 47 Следователно а contrario институцията, която няма съгласието на съответната държава членка, не е оправомощена да оповестява съответния документ (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 44 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 56).
- 48 Въпреки това член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 не предоставя на съответната държава членка общо и безусловно право на вето, с което да може да се противопоставя на оповестяването на всеки държан от институция на Съюза документ само по своя преценка и без да е нужно да мотивира решението си, единствено поради обстоятелството че посоченият документ произхожда от тази държава членка (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 58 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 57).
- 49 Всъщност упражняването на предоставеното с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 право на съответната държава членка е ограничено от изброените в параграфи 1—3 от същия член материални изключения, като в това отношение на тази държава членка се признава само право да участва при вземане на решението на институцията. По този начин предварителното съгласие на съответната държава членка, на което се позовава този член, не наподобява право на вето по нейна преценка, а форма на задължително становище за липсата на основания за прилагането на изключение, изведени от параграфи 1—3 от същия член. Следователно така установеният с въпросния член процес на вземане на решения изисква съответната институция и съответната държава членка да се придържат към предвидените в посочените параграфи 1—3 материални изключения (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точки 76 и 83 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 58).
- 50 От това следва, че член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 позволява на съответната държава членка да се противопостави на оповестяването на произхождащи от нея документи само въз основа на материалните изключения, предвидени в параграфи 1—3 от този член, и като мотивира надлежно позицията си в това отношение (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 99 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 59).
- 51 Що се отнася в дадения случай до значението на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 за институцията, сезирана със заявление за достъп до документ, следва да се напомни, че Съдът вече е приел, че по отношение на заявителя намесата на съответната държавата членка не засяга характера на акт на Съюза на решението, което впоследствие е адресирано до него от институцията в отговор на заявлението му за достъп до държан от нея документ (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 94 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 60).
- 52 Следователно институцията, сезирана със заявление за достъп до документ, в качеството си на автор на решението за отказ да се предостави достъп до документи е отговорна за неговата законосъобразност. Така Съдът приема, че тази институция не може да приеме противопоставянето от страна на държава членка на оповестяването на произхождащ от последната документ, ако това противопоставяне изобщо не е мотивирано или ако мотивите, въз основа на които държавата членка отказва достъпа до съответния документ, не се отнасят до изброените в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 изключения (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 88 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 61).

- 53 Следователно, преди да откаже достъпа до документ, произхождащ от държава членка, съответната институция трябва да провери дали последната е основала своето противопоставяне на материалните изключения, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001, и дали е мотивирала надлежно позицията си в това отношение. Ето защо в процеса на приемане на решение за отказ да се предостави достъп посочената институция трябва да се увери, че такива мотиви съществуват, и трябва да ги посочи в решението, което приема в края на процедурата (Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 99 и Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 62).
- 54 От друга страна, съгласно съдебната практика институцията, сезирана със заявление за достъп до документ, не трябва да извършва цялостна преценка на решението на съответната държава членка за противопоставяне, упражнявайки контрол, който би надхвърлил проверката само за наличие на мотиви, позоваващи се на изключенията по член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 (Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 63).
- 55 Всъщност изискване за такава цялостна преценка би могло да доведе до положение, при което след извършването ѝ институцията, сезирана със заявление за достъп до документ, неправилно може да предостави на заявителя съответния документ, въпреки надлежно мотивираното по смисъла на точки 52 и 53 по-горе противопоставяне от страна на държавата членка, от която произхожда документът (Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 64).
- 56 Именно с оглед на тези принципи следва да се разгледат двете оплаквания, изложени от жалбоподателите в рамките на първото правно основание.
- По твърдяното съществено процесуално нарушение
- 57 Що се отнася до оплакването за наличие на съществено процесуално нарушение, жалбоподателите изтъкват, на първо място, че член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 следва да се тълкува в смисъл, че преди консултацията със съответната държава членка по смисъла на параграф 5 от същия член Комисията е длъжна да провери по силата на правото си на преценка дали документът, до който се иска достъп, трябва или не да бъде оповестен с оглед на предвидените в посочения регламент изключения.
- 58 В това отношение следва да се отбележи, че посоченото оплакване цели да постави под въпрос твърдението на Комисията, направено както в обжалваното решение, така и в писмените ѝ изявления пред Общия съд, че когато заявлението за достъп се отнася до издаден от държава членка документ, тя иска след това съгласието на тази държава за оповестяването.
- 59 Впрочем жалбоподателите с основание критикуват такова твърдение на Комисията, тъй като член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 предвижда, че по отношение на документи на трета страна, включително държава членка (вж. точка 40 по-горе), институцията, сезирана със заявление за достъп до документ, се консултира с третата страна, за да определи дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в параграф 1 или 2 от същия член, освен ако не става ясно, че документът се оповестява или не.
- 60 Освен това следва да се отбележи, че в своята практика Съдът е приел, че съгласно член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, ако въпросната институция счита за ясно, че предоставянето на достъп до произхождащ от държава членка документ трябва да бъде отказано на основание на изключенията, предвидени в параграф 1 или параграф 2 от същия член, тя отказва достъп на заявителя, без дори да е нужно да се консултира с държавата членка,

издала документа, независимо дали последната преди това е направила искане на основание член 4, параграф 5 от посочения регламент (вж. в този смисъл Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 68).

- 61 Така, както поддържат жалбоподателите, ако произхождащият от държава членка документ, до който се иска достъп, не се отнася по никакъв начин до изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001, Комисията не може да е длъжна да се консултира с тази държава членка и следва директно да оповести спорния документ без съгласието на тази държава. В това отношение е важно да се подчертае, че съгласно съдебната практика, посочена в точка 48 по-горе, държавите членки нямат общо и безусловно право на вето, с което да могат да се противопоставят на оповестяването на всеки държан от институция на Съюза документ, единствено поради обстоятелството че посоченият документ произхожда от тях самите.
- 62 В случая обаче не може да се твърди, че Комисията е нарушила член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, доколкото, както тя посочва в обжалваното решение, спорният документ е свързан с процедура EU Pilot и следователно изключението по смисъла на член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001 е могло да бъде посочено от Федерална република Германия.
- 63 В това отношение следва да се отбележи в самото начало, че жалбоподателите не оспорват, че спорният документ е свързан с дейност по „разследване“ по смисъла на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001.
- 64 При всички положения от съобщението от 5 септември 2007 г. (вж. точка 10 по-горе) е видно, че целта на процедурите EU Pilot е да се провери дали правото на ЕС се спазва и се прилага правилно в държавите членки. За тази цел Комисията обичайно прибегва до запитвания за сведения както до съответните държави членки, така и до засегнатите граждани и предприятия. По-специално в рамките на конкретната процедура EU Pilot 2070/11/SNCO Комисията проверява дали действително фактите, описани от жалбоподателите в жалбата им, могат да представляват нарушение на Регламент № 1394/2007 от Федерална република Германия. Затова тя най-напред изпраща запитвания до тази държава членка. След това, тя прави оценка на получените отговори. Накрая, тя излага заключенията си, макар да са само предварителни, в рамките на доклад, изпратен до жалбоподателите.
- 65 От това следва, че противно на твърденията на жалбоподателите, Комисията е изпълнила задълженията си съгласно член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, като е консултирала Федерална република Германия по въпроса дали според нея предвидените в член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1049/2001 изключения се прилагат спрямо тяхното заявление за достъп. Освен това следва да се приеме, че решението на Комисията по заявлението за достъп е зависело от решението на германските органи в рамките на процеса по приемане на обжалваното решение (вж. в този смисъл Решение по дело IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, посочено по-горе, точка 56).
- 66 На второ място, жалбоподателите упрекуват Комисията, че е подканила Федерална република Германия да се противопостави на оповестяването на спорния документ. Налага се изводът обаче, че това твърдение по никакъв начин не е доказано. Всъщност, както е видно от писмото на Комисията от 12 август 2011 г. (вж. точка 16 по-горе), същата уведомява Федерална република Германия за заявлението на жалбоподателите за достъп до спорния документ и във връзка с това единствено иска становището на тази държава относно оповестяването на спорния документ. Противно на твърденията на жалбоподателите, това не може да представлява покана за противопоставяне на предоставянето на достъп, а по-скоро по този начин се цели изпълнение на задължението на Комисията по член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 да консултира държавата членка, засегната от заявлението за достъп.

- 67 На трето място, жалбоподателите поддържат, че Комисията неправилно се е обърнала към „германските органи“, вместо към „Федерална република Германия“. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че това твърдение произхожда от неправилно разбиране на термините в обжалваното решение. Всъщност в рамките на мотивите си Комисията използва израза „германските органи“ като равнозначен на „Федерална република Германия“. Доколкото в случая двата израза се отнасят до съответната държава членка, от която произхожда документът — предмет на заявлението за достъп по смисъла на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, Комисията не може да бъде упреквана в нарушение на посочения член. Следва да се припомни, че този член се отнася до всички произхождащи от държавите членки документи, които последните предоставят на дадена институция на Съюза, независимо кой е авторът им вътре в съответната държава съгласно разпределението на правомощията на национално равнище (вж. в този смисъл Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе, точка 61).
- 68 На четвърто място, жалбоподателите по същество упрекуват Комисията, че е нарушила принципа на равни процесуални възможности и че не им е позволила да се запознаят със становището на Федерална република Германия след консултацията, осъществена в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.
- 69 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че както посочва Комисията, при прилагането на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 същата няма за задача да се произнесе по спор между заявителя за достъп до документ и издалата този документ държава членка, отчитайки принципа на равни процесуални възможности. В случая като институция, компетентна да вземе решение относно достъпа до спорния документ, Комисията трябва само да провери дали с оглед на предвидените в член 4 от Регламент № 1049/2001 изключения Федерална република Германия е посочила причини, които на пръв поглед могат да мотивират отказа да се предостави достъп.
- 70 По-нататък, противно на твърденията на жалбоподателите, се налага изводът, че в обжалваното решение Комисията не само е изложила позицията на Федерална република Германия относно тяхното заявление за достъп, но тя също така буквално е възпроизвела откъси от становището, което тази държава ѝ е представила при консултацията (раздел 3 от обжалваното решение). По-специално става въпрос за откъсите, в които Федерална република Германия обяснява по същество, че според нея процедурата EU Pilot следва да се провежда при климат на взаимно доверие с Комисията, позволяващ започването на процес на преговори и постигането на компромис с цел бързо и цялостно уреждане на спора. От посочените откъси е видно още, че според Федерална република Германия оповестяването на спорния документ единствено би засегнало лоялното сътрудничество между нея и Комисията, чието запазване е било необходимо в рамките на започнатото разследване.
- 71 Затова следва да се приеме, че Комисията е позволила на жалбоподателите да се запознаят с мотивите, изложени от Федерална република Германия с цел противопоставяне на оповестяването на спорния документ.
- 72 Освен това следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателите, че Комисията е нарушила правото им на изслушване, тъй като не им е предоставила възможност да изложат становището си по отговора на Федерална република Германия.
- 73 В това отношение следва да се отбележи, че в Регламент № 1049/2001 е предвидено, че след първото решение за отказ от страна на сезираната със заявление за достъп до документ институция заявителите могат да внесат потвърждение на заявлението съгласно член 7, параграф 2 от посочения регламент. По този повод те запазват възможността да представят становището си, насочено евентуално срещу позицията на посочената институция. По-специално в случая, когато в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 държава членка се противопоставя на исканото оповестяване, позовавайки се на предвидените в

параграфи 1 и 2 от същата разпоредба изключения, посредством потвърждението на заявлението жалбоподателите имат възможността да вземат отношение по изложените от тази държава мотиви.

- 74 В настоящия случай след решението на Комисията от 22 септември 2011 г. за отказ по заявлението за достъп на жалбоподателите до спорния документ (вж. точка 18 по-горе) същите внасят в Комисията потвърждение на заявлението в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 (вж. точка 19 по-горе). Ето защо следва да е приеме, че противно на твърденията им, те са имали възможност да оспорят както действията на Комисията по консултиране на Федерална република Германия в съответствие с член 4, параграф 5 от посочения регламент, така и позицията на последната срещу заявлението им. Освен това е важно да се подчертае, че в мотивите си Комисията отговаря по конкретен начин на твърденията и становищата, представени от жалбоподателите с потвърждението на заявлението (раздел 4 от обжалваното решение).
- 75 На пето място, макар жалбоподателите да упрекват Комисията, че не е идентифицирала правилно документа — предмет на заявлението им за достъп, налага се изводът, че напротив, както в искането си до Федерална република Германия, така и в обжалваното решение Комисията се е позовала на правилния документ, а именно на отговора, който тази държава членка е отправила до Комисията на 7 юли 2011 г. по повод на искането в рамките на процедурата EU Pilot 2070/11/SNCO. По тази причина доводът на заявителите трябва да бъде отхвърлен.
- 76 Следователно с оглед на обстоятелството, че Комисията е изпълнила задълженията, произтичащи по-специално от член 4, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1049/2001, както е тълкуван от Съда в неговата практика, жалбоподателите не могат да твърдят, че тя е допуснала съществено процесуално нарушение при разглеждането на заявлението им за достъп.
- 77 Поради това първото оплакване трябва да се отхвърли.

– По твърдяното нарушение на задължението за мотивиране

- 78 Що се отнася до оплакването, свързано с нарушение на задължението за мотивиране, жалбоподателите изтъкват редица доводи, с които упрекват Комисията, че е осъществила само повърхностна проверка на мотивите на Федерална република Германия, изложени в подкрепа на отказа ѝ по заявлението за достъп. Те смятат, че съгласно постоянната съдебна практика Комисията е била длъжна да пристъпи към конкретна и индивидуална проверка на посочените мотиви и че в случай на отказ тя е трябвало да обясни причината, поради която достъпът до спорния документ би могъл да засегне посочената от Федерална република Германия разпоредба, а именно член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001.
- 79 Най-напред следва да се отбележи, че с това оплакване жалбоподателите повдигат въпроса за естеството и интензитета на проверката, която следва да се извърши, както и въпроса за мотивите, които Комисията трябва да изложи, когато реши да се позове на предвидените в член 4 от Регламент № 1049/2001 изключения.
- 80 В това отношение жалбоподателите с основание твърдят, че Съдът е установил принципа, че за да се обоснове отказът да се предостави достъп до документ, чието оповестяване е поискано, не е достатъчно документът да е свързан с някоя от дейностите, посочени в член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. Съответната институция трябва също така да предостави обяснения, що се отнася до въпроса по какъв начин достъпът до посочения документ би могъл да засегне конкретно и действително интереса, защитен от предвидено в този член изключение (Решение на Съда от 29 юни 2010 г. по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Сборник,

стр. I-5885, точка 53, Решение на Съда от 21 септември 2010 г. по дело Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, Сборник, стр. I-8533, точка 72 и Решение на Съда от 14 ноември 2013 г. по дело LPN/Комисия, C-514/11 P и C-605/11 P, точка 44).

- 81 Следва да се отбележи обаче, че задължението за конкретна и индивидуална проверка, произтичащо от принципа на прозрачност съгласно посочената съдебна практика, не се прилага, когато заявлението за достъп се отнася до произхождащ от държава членка документ по смисъла на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.
- 82 Всъщност, както е видно от точки 53 и 55 по-горе, Съдът е решил, че в рамките на процеса по приемане на решение за отказ да се предостави достъп Комисията трябва единствено да се увери, от една страна, че съответната държава членка е основала противопоставянето си на материалните изключения, посочени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001, и от друга страна, че държавата е мотивирала надлежно позицията си в това отношение.
- 83 Освен това в отговор на доводи, подобни на тези на жалбоподателите по настоящото дело, Съдът е уточнил, че институцията, сезирана със заявление за достъп до документ, не трябва да извършва цялостна преценка на решението на съответната държава членка за противопоставяне, упражнявайки контрол, който би надхвърлил проверката само за наличие на мотиви, позоваващи се на изключенията по член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001.
- 84 В случая се налага изводът, че Комисията се е уверила, че при противопоставянето Федерална република Германия се позовава на материалните изключения, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001, и че въпросното противопоставяне е надлежно мотивирано в това отношение. Освен това тя най-напред е приела, че германските органи са се противопоставили на оповестяването на спорния документ, основавайки се на предвиденото в член 4, параграф 2, трето тире от този регламент изключение, свързано със защитата на целите на дейности по разследване. В това отношение тя дори буквално е цитирала текста на отговора на Федерална република Германия. По-нататък тя е приела, че обясненията на тази държава изглеждат *prima facie* основателни, както според нея изисква Съдът в Решение по дело Швеция/Комисия, посочено по-горе. Накрая тя е отговорила на доводите, изложени от жалбоподателите в потвърждението на заявлението от 27 септември 2011 г. (вж. точка 19 по-горе) срещу консултирането на германските органи.
- 85 От това следва, че Комисията е изпълнила задължението си за надлежно разглеждане, като е спазила интензитета на проверката, изискван от Съда в практиката му във връзка с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, както и задължението си за мотивиране.
- 86 Ето защо второто оплакване трябва да се отхвърли.
- 87 С оглед на изложеното по-горе първото правно основание следва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По второто правно основание: нарушение на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001

Доводи на страните

- 88 Жалбоподателите твърдят главно, че в решението си Комисията не е изложила пълни мотиви относно липсата на по-висш интерес по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. При условията на евентуалност те смятат, че в случая Комисията не е претеглила правилно противоположните интереси, и затова оспорват заключението, че няма по-висш интерес от този за провеждане на процедурата EU Pilot, който

да може да обоснове оповестяването на спорния документ. По същество те изтъкват, че целта за опазване на здравето би трябвало да има превес над конкретния интерес на Комисията да продължи разследването си.

89 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

- 90 В самото начало следва да се отбележи, че дори в случай като настоящия, когато Комисията се основава на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, за да откаже достъп до поисканите документи, не е изключена възможността да се докаже, че съществува по-висш обществен интерес, обосноваващ оповестяването на посочените документи в съответствие с последната част от изречението на член 4, параграф 2 от същия регламент. Всъщност, както следва от цитираната съдебна практика в точка 49 по-горе, процесът на вземане на решения, уреден в член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, изисква съответната институция и съответната държава членка да се придържат към предвидените в член 4, параграф 1—3 от същия регламент материални изключения, което по необходимост включва последната част на изречението на член 4, параграф 2.
- 91 Съгласно съдебната практика обаче именно лицето, което изтъква наличието на по-висш обществен интерес, трябва да посочи конкретно обстоятелствата, обосноваващи оповестяването на съответните документи (вж. в този смисъл Решение на Съда от 28 юни 2012 г. по дело Комисия/Agrofert Holding, C-477/10 P, точка 68, Решение по дело Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, посочено по-горе, точка 62, Решение по дело Швеция и др./API и Комисия, посочено по-горе, точка 103 и Решение по дело LPN/Комисия, посочено по-горе, точка 94).
- 92 Освен това излагането само на общи съображения не може да е достатъчно, за да се установи, че по-висш обществен интерес има превес над съображенията, обосноваващи отказа за оповестяване на въпросните документи (вж. в този смисъл Решение по дело LPN/Комисия, посочено по-горе, точка 93).
- 93 В допълнение, по-висшият обществен интерес, който може да обоснове оповестяването на документ, не трябва непременно да бъде различен от принципите, които са в основата на Регламент № 1049/2001 (вж. в този смисъл Решение по дело Швеция и Turco/Съвет, посочено по-горе, точки 74 и 75 и Решение по дело LPN/Комисия, посочено по-горе, точка 92).
- 94 В случая следва да се отбележи, че в обжалваното решение Комисията приема, че не е налице по-висш обществен интерес, който да обосновава оповестяването на документите в съответствие с последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, тъй като в случая най-добрият начин да се гарантира общият интерес, е да се проведе докрай процедурата EU Pilot с Федерална република Германия. Според Комисията, която по същество повтаря мотивите в това отношение, изложени от германските органи в писмото им от 19 август 2011 г. (вж. точка 18 по-горе, както и точки 3 и 6 от обжалваното решение), това би позволило да се провери дали правото на Съюза действително е било нарушено с оглед на фактите, посочени от жалбоподателите в тяхната жалба срещу германските органи.
- 95 Тази преценка на Комисията не е опорочена поради грешка.

- 96 Първо, следва да се приеме, че както е видно от точка 94 по-горе, Комисията е мотивирала заключението си, съгласно което в случая не е налице по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, който да обоснове оповестяването на спорния документ. Ето защо доводът на жалбоподателите за липса на мотиви в обжалваното решение в това отношение не може да бъде приет.
- 97 Второ, важно е да се отбележи, че освен общи твърдения относно необходимостта от опазване на общественото здраве и относно обстоятелството, че лечението в частната клиника е довело до смъртта на множество пациенти в Германия, жалбоподателите не излагат конкретни мотиви, които да обосноват оповестяването на спорния документ в настоящия случай. По-специално те не обясняват в каква степен оповестяването на самите жалбоподатели на този документ, а именно на отговора на Федерална република Германия на въпросите, поставени от Комисията в рамките на разглежданата процедура EU Pilot, обслужва интереса от опазване на общественото здраве. Следва да се подчертае, че както е видно от посочената в точки 91 и 92 по-горе съдебна практика, въпреки че при прилагането на изключението по член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001 тежестта на доказване принадлежи на институцията, позоваваща се на посоченото изключение, за сметка на това, що се отнася до последната част от изречението на член 4, параграф 2 от посочения регламент, наличието на по-висш обществен интерес по смисъла на последната част от изречението на посочената разпоредба трябва да се докаже от лицата, които го изтъкват.
- 98 Трето, дори да се допусне, че общите твърдения относно съществуването на общ интерес от опазване на здравето трябва да се приемат, в настоящия случай не може да се счита, че оповестяването на исканите документи би позволило да бъде задоволен такъв интерес. Всъщност се налага изводът, че жалбоподателите не могат да определят в каква степен правото на Съюза, и по-специално Регламент № 1394/2007, е било спазено от германските органи с оглед на изложените в жалбата им до Комисията фактически обстоятелства. Напротив, следва да се потвърди преценката на Комисията, че общественият интерес тя сама да изясни дали правото на Съюза е било спазено от Федерална република Германия, представлява най-ефективното средство за опазване на общественото здраве.
- 99 Четвърто, жалбоподателите изтъкват, че спорният документ би могъл да обоснове иск за извъндоговорна отговорност, който те евентуално биха могли да предявят пред германските съдилища. По същество искането на жалбоподателите цели получаване на доказателства в подкрепа на иска им за търсене на отговорност, използвайки за тази цел Комисията и правомощията по разследване, с които тя разполага в качеството си на пазител на Договора за функционирането на ЕС. Интересът на жалбоподателите да представят доказателства пред националната юрисдикция, не може обаче да се приеме за „по-висш обществен интерес“ по смисъла на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, тъй като е частен интерес (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Agrofert Holding, посочено по-горе, точка 86). Ето защо не може да се допусне Комисията да бъде превърната в инструмент за целите на получаването на достъп до доказателства, които не могат да бъдат получени по друг начин.
- 100 В това отношение следва да се отбележи, че макар обстоятелствата, подтикнали жалбоподателите да търсят защита пред германска и европейска юрисдикция, очевидно да са злополучни и за тях да може само да се съжалева, Комисията правилно подчертава, че жалбоподателите трябва да търсят защитата си по съдебен ред, като използват правните средства за защита и способите за събиране на доказателства, които са им признати от националния правен ред.
- 101 Пето, жалбоподателите упрекуват Комисията, че не е предоставила достъп до спорния документ с оглед на посочения обществен интерес дори след приключването на процедурата EU Pilot 2070/11/SNCO.

- 102 В това отношение е достатъчно да се припомни, че от постоянната съдебна практика следва, че във връзка с жалба за отмяна, подадена на основание член 263 ДФЕС, законосъобразността на обжалвания акт трябва да се преценява в зависимост от фактическите и правните обстоятелства, съществуващи към датата, на която е приет актът (вж. Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Франция/Комисия, T-432/07, непубликувано в Сборника, точка 43 и цитираната съдебна практика).
- 103 Налага се изводът обаче, че процедурата EU Pilot 2070/11/SNCO е приключила след приемането на обжалваното решение. Следователно доводът на жалбоподателите трябва да се отхвърли.
- 104 При всички положения не може да се изключи, както следва, от една страна, от точка 12 от Решение по дело LPN/Комисия, посочено по-горе, и от друга страна, от сведенията, предоставени от Комисията в съдебното заседание, че пълен или частичен достъп до документите в настоящия случай може да бъде предоставен на жалбоподателите, доколкото изключението, предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, престава да се прилага след приключването от Комисията на процедурата по жалбата, при условие че посочените документи не са обхванати от друго изключение по смисъла на този регламент. Такава хипотеза обаче би била възможна само ако Комисията бъде сезирана с ново заявление за достъп.
- 105 От това следва, че в случая Комисията нито е нарушила задължението за мотивиране, нито е допуснала грешка в преценката при прилагането на последната част от изречението на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.
- 106 Следователно второто правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото правно основание: нарушение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001

Доводи на страните

- 107 Жалбоподателите поддържат, че Комисията е нарушила правото им да получат частичен достъп до спорния документ.
- 108 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Общия съд

- 109 Съгласно член 21, първа алинея от Статута на Съда, приложим за производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от посочения статут, и съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник всяка искова молба или жалба трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на представените правни основания. Това посочване трябва да бъде достатъчно ясно и точно, за да се позволи на ответника да подготви своята защита, а на Общия съд — да упражни съдебен контрол. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава искът или жалбата, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (Определение на Общия съд от 28 април 1993 г. по дело De Hoo/Комисия, T-85/92, Recueil, стр. II-523, точка 20 и Определение на Общия съд от 11 юли 2005 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия, T-294/04, Recueil, стр. II-2719, точка 23).

- 110 В случая се налага изводът, че освен абстрактното посочване в жалбата на правно основание, свързано с нарушение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 (вж. по-специално точка 91 от жалбата), жалбоподателите не излагат доводи в подкрепа на това правно основание. Всъщност те само твърдят, че „Комисията е трябвало точно да посочи автора на спорния документ, неговия обем и приложенията към него, номера му и т.н., така че посоченият документ да може да бъде идентифициран“, и че „[п]ри липса на такова идентифициране на [спорния документ] на „германските органи“ [...] не е налице справедлива процедура“.
- 111 Доколкото обаче това твърдение няма отношение към прилагането на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 спрямо настоящия случай, а по-скоро е свързано със задължението за мотивиране, разгледано в точки 78—86 по-горе, то следва да се приеме за ирелевантно за целите на обосновката на настоящото правно основание.
- 112 Освен това следва да се приеме, че доводите, изтъкнати от жалбоподателите с писмената реплика, също не могат да бъдат разгледани, тъй като по-специално те се основават на обстоятелства в обжалваното решение, които са били известни на жалбоподателите към момента на подаване на жалбата (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 21 октомври 2010 г. по дело Umbach/Комисия, T-474/08, непубликувано в Сборника, точка 60).
- 113 Следователно третото правно основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.
- 114 Жалбата следва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 115 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпреди съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства.
- 116 С оглед на обстоятелствата в конкретния случай следва да се постанови, че всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.**

Gratsias

Кънчева

Wetter

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 септември 2014 година.

Подписи